

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 154/2022-10

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti **PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o.**, Pribinova 25, Bratislava, IČO 35 792 752, zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., Kubániho 16, Bratislava, v mene ktorej koná konateľka a advokátka JUDr. Andrea Cviková, proti uzneseniu Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky č. k. 1 Sžfk 70/2019 z 18. novembra 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 7. marca 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) č. k. 1 Sžfk 70/2019 z 18. novembra 2021 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“). Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu správne súdu na ďalšie konanie. Okrem toho žiada priznať náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Sťažovateľka, predmetom činnosti ktorej je (okrem iného) poskytovanie pôžičiek a úverov nebankovým spôsobom z vlastných zdrojov, v ústavnej sťažnosti [čl. 127 ústavy a § 122 a nasl. zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)] tvrdí, že napadnutým uznesením mal najvyšší správny súd zamietnuť kasačnú sťažnosť sťažovateľky proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 1 S 81/2047 z 27. júla 2019 o odmietnutí žaloby sťažovateľky, ktorou sa domáhala preskúmania zákonnosti „*Protokolu o vykonaní dohľadu na mieste nad spoločnosťou* ██████████ ██████████“ č. OFS-11661/2015 z 10. augusta 2016 vydaného bližšie neoznačeným „*správnym orgánom*“, ako aj „*Oznámenia*

o výsledku preverenia písomných námietok proti údajom uvedeným v Protokole o vykonaní dohľadu na mieste nad spoločnosťou [REDAKOVANÉ]“ č. OFS-11661/2015 z bližšie neoznačeného dňa vydaného bližšie neoznačeným „správnym orgánom“. Podstata rozhodnutia najvyššieho správneho súdu mala spočívať v tom, že sťažovateľkou označené „rozhodnutia“ nie sú preskúmateľné v správnom súdnictve s odvolaním sa na § 7 Správneho súdneho poriadku, resp. nepodliehajú súdnemu prieskumu, pretože nepredstavujú zásah do práv dohliadaného subjektu a sú len podkladovými „rozhodnutiami“.

II.

Argumentácia sťažovateľky

3. Sťažovateľka presvedčená o tom, že v jej veci išlo o rozhodnutie, ktoré bolo vydané za situácie, keď došlo k porušeniu základných práv sťažovateľky, v ústavnej sťažnosti namieta, že najvyšší správny súd pri svojom rozhodovaní nezohľadnil, že ústava neumožňuje obmedziť preskúmateľnosť rozhodnutí a opatrení správneho orgánu v takom prípade, ak sa rozhodnutie týka základných práv alebo slobôd alebo ak jeho vydaniu predchádzalo porušenie takýchto práv a slobôd. V tejto súvislosti najvyššiemu správne súdu vytýka, že sa nevysporiadal s jej námietkami, že v žalobe označené rozhodnutie správneho orgánu je plne preskúmateľné bez akéhokoľvek obmedzenia práve z dôvodu, že sa týka základných práv sťažovateľa a jeho vydaniu predchádzalo porušenie takýchto práv.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ústavy uznesením najvyššieho správneho súdu č. k. 1 Sžfk 70/2019 z 18. novembra 2021 (bod 2).

5. Konanie pred ústavným súdom upravujú ustanovenia § 32 až § 241 zákona o ústavnom súde, t. j. jeho piata časť. Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak (§ 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde). Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. To znamená, že ešte pred tým, ako sa ústavný súd môže začať zaoberať materiálnou stránkou veci, je vždy povinný preskúmať formálne (procesné) náležitosti ústavnej sťažnosti. Z toho vyplýva, že iba v prípade, ak ústavná sťažnosť spĺňa všetky zákonom ustanovené formálne náležitosti a predpoklady, môže sa ňou ústavný súd zaoberať aj z hľadiska jej vecnej stránky (I. ÚS 187/2012, III. ÚS 349/2015, I. ÚS 106/2020).

6. Z rozhodovacej činnosti ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľka sa na neho obracia od roku 2010, pričom ústavný súd dosiaľ eviduje viac ako 70 jej ústavných sťažností. Keďže sťažovateľke je judikatúra ústavného súdu týkajúca sa jeho právomocí pri ústavnom prieskume rozhodnutí vydaných v rámci všeobecného súdnictva známa, nepovažoval za potrebné túto judikatúru v danom prípade opakovane citovať.

7. Pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti ústavný súd zistil, že hoci sťažovateľka (zastúpená kvalifikovanou právnu zástupkyňou) v ústavnej sťažnosti tvrdí, že napadnuté uznesenie najvyššieho správneho súdu jej bolo doručené 8. januára 2022, k ústavnej sťažnosti kópiu

právoplatného rozhodnutia, ktorým malo dôjsť k porušeniu jej základných práv a slobôd, nepripojila (§ 123 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

8. Okrem toho, sťažovateľka v petite ústavnej sťažnosti nekonkretizovala, k porušeniu akého jej základného práva obsiahnutého v čl. 46 ústavy malo dôjsť zo strany najvyššieho správneho súdu [§ 123 ods. 1 písm. c) zákona o ústavnom súde]. Zo vzájomnej väzby medzi relevantnými ustanoveniami zákona o ústavnom súde (§ 123) vyplýva, že sťažovateľ musí označiť základné práva a slobody, vyslovenia porušenia ktorých sa domáha, nielen označením príslušných článkov ústavy, ale musí ich konkretizovať aj skutkovo (IV. ÚS 124/08, IV. ÚS 146/08), t. j. uviesť, z akých dôvodov malo dôjsť k ich porušeniu, a navrhnúť v tejto súvislosti dôkazy. Úplnú absenciu podstatnej náležitosti ústavnej sťažnosti nemožno odstrániť výzvou na odstránenie nedostatkov ústavnej sťažnosti (II. ÚS 102/2019, I. ÚS 185/2021).

9. Pokiaľ sťažovateľka v odôvodnení ústavnej sťažnosti tvrdí, že „z právomoci súdu nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd“, žiadne konkrétne základné právo alebo slobodu hmotného charakteru neuviedla [§ 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde]. Ústavný súd v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nemá *ex officio* prieskumnú právomoc, t. j. nemá oprávnenie bez námietky sťažovateľa *en bloc* preskúmať napádané rozhodnutie a iniciatívne vyhľadávať prípadné ústavne neudržateľné pochybenia. Inými slovami, tvrdenie sťažovateľa bez jeho konkretizácie v interakcii s napádaným rozhodnutím nepostačuje na meritórne konštatovanie o porušení sťažovateľom označených základných práv a slobôd (I. ÚS 245/2018).

10. To všetko vedie ústavný súd k záveru o nutnosti odmietnuť ústavnú sťažnosť sťažovateľky podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom ustanovených náležitostí.

11. Nad rámec uvedeného ústavný súd vzhľadom na predmet činnosti sťažovateľky (bod 2) konštatuje, že protokol vydaný v rámci bankového dohľadu podľa zákona č. 747/2004 Z. z. o dohľade nad finančným trhom a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov nemá charakter rozhodnutia orgánu verejnej správy spôsobilého zasiahnuť do práv alebo právom chránených záujmov právnických osôb. Ústavný súd sa otázkou zodpovednosti štátu za bankový dohľad zaoberal už v uznesení č. k. II. ÚS 295/2017 z 9. mája 2017, ktorým judikoval (ZNaU 62/2017), že „V zásade niet subjektívneho práva či nároku na presný a správny zákonný bankový dohľad a z toho vyplývajúci nárok na náhradu škody pri zlyhaní dohľadu. Z podstaty bankového dohľadu vyplýva, že ide o činnosť koncepčnú, priam (ekonomicko) politickú, nie činnosť tradične správnu – administratívnu, na akú myslí zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktorý konkretizuje označený čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky.“.

12. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom sporových strán vrátane ich dôvodov a námietok. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) totiž nepatrí právo sporovej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali

alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktoré sporová strana predkladá (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 284/08).

13. Z uvedeného vyplýva, že aj pri vecnom posúdení by ústavný súd musel ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. marca 2022

Miloš Maďar
predseda senátu